

може да ѝ даде онова, безъ което, споредъ него, тя мжчно ще живѣе. И това е искрено, но то показва неспособността му да я разбере напълно и да действува бързо — липсва му опиянението на буйното увлѣчение. Рефлексивна, самоанализираща се натура, той е прѣкомѣрно грижливъ къмъ нея и тогава, когато е готова драговошно да страда за него. Колеланието и нерешителността му не показватъ ли известна хладностъ въ чувствата му? Каква е тази толкова предпазлива, че и боязлива любовъ? Става нѣщо много нелогично: заради това, че не иска да ѝ причини страдания, съ нерешителността си да я вземе, той я прави нещастна. Трагедията ѝ, нейното крайно решение дохождатъ тъкмо отъ това. Бихме казали, колкото и парадоксално да изглежда, алтруизмътъ на Христофорова добива себиченъ характеръ: не отвлича Мила, за да бжде спокоенъ предъ себе си, но съ това подготвя катастрофата ѝ.

На нѣкои мѣста Христофоровъ е книжно духовитъ и разсждъченъ:

Азъ не искамъ да сънувашъ сънища, които могатъ да се тълкуватъ по закона за наследството... Да те отвлѣка — то е желѣзната логика на обстоятелствата.

Къмъ края действието добива трагиченъ характеръ: чувствуваме го въ тревогата на Мила — въ безграничното ѝ отчаяние.

По-нататкъ въ четвъртото действие душевната угнетеностъ на Мила расте — Чудомиръ, който е все въ ролята на волнодумецъ и изобличителъ, не ѝ носи никакви вѣсти отъ него и за него. Много форсирано и грубо Драгоданоглу я обявява за годеница